

ARNY ŠRÁMEK

KRONIKA

pověstí a legend

*Na cestě českou zemí
za zajímavými příběhy*

NAKLADATELSTVÍ ŠULC-ŠVARC

ARNY ŠRÁMEK

KRONIKA
pověstí a legend

*Na cestě českou zemí
za zajímavými příběhy*

NAKLADATELSTVÍ ŠULC-ŠVARC

Pozice: 1/1000

Tuto e-knihu zakoupil(a) Veronika Bastova, Ol-
dřichova 172/52, 12800 Praha 2 - Nusle,
bastova@notesnet.cz dne 11. června 2026.

Upozorňujeme, že e-kniha je určena pouze pro
potřeby kupujícího. Kniha jako celek ani žádná
její část nesmí být volně šířena na internetu, ani
jinak dále zveřejňována.

V případě dalšího šíření neoprávněně zasáhnete
do autorského práva s důsledky dle platného
autorského zákona a trestního zákoníku.

ARNY ŠRÁMEK

KRONIKA

pověstí a legend

Na cestě českou zemí
za zajímavými příběhy

© Arny Šrámek, 2026
© Nakladatelství Šulc–Švarc, 2026
ISBN 978-80-7244-527-1

ARNY ŠRÁMEK

KRO-
NIKA
pověstí
a legend

NAKLADATELSTVÍ ŠULC-ŠVARC

POKUD SVŮJ ŽIVOT
NEZMĚNÍTE V PŘÍBĚH, STANETE SE SOUČÁSTÍ
PŘÍBĚHUNĚKOHO JINÉHO.
– Terry Pratchett –

Zkuste žít svůj život
jako příběh

Předmluva

Sotva malý človíček odroste plínkám a postaví se na vlastní nohy, začne do svého dosud čistého a vědění nezatíženého mozku nasávat informace, které se na něj valí z okolního světa. Snaží se napodobovat chování svých rodičů a každý den mu přinese nějakou novou informaci a dovednost. Kdykoli se nám podaří zdolat nějakou obtížnou překážku a posunout se v našem snažení zas o malý krůček vpřed, přinese nám to radost a opojný pocit satisfakce. Jedním z nejefektivnějších způsobů, jak můžeme dítěti předat vědomosti tak, aby nám se zájmem naslouchalo, je zabalit je do zajímavých příběhů. Děj dítě vtáhne do magického světa vlastní představivosti a umožní jeho mysli rozletět se do dosud skrytých končin vědění. Jestli někdo tvrdí, že učit se je otravné, dovolil bych si s ním polemizovat. Je to podobné jako s dospělým člověkem, jenž si za svou profesi vybral činnost, která jej nebaví, a jediný smysl spatřuje v čekání na páteční odpoledne. U školáka i zaměstnance totiž platí stejné pravidlo – klíčem k radosti je správný výběr objektu zájmu. Když se budeme učit něco, co se celou svou bytostí toužíme dozvědět, bude vzdělávací proces jednou velkou radostí. Když se ve své práci rozhodneme zabývat něčím,

co považujeme za své hobby, bude nám tato činnost přinášet nebývalou míru satisfakce.

Jedny z prvních vzpomínek, které jsem si v paměti uchoval z nejranějšího dětství, jsou vyprávěné příběhy. Přesně si vybavuji, jak mi babička před usnutím četla z tlusté omšelé knihy Julese Verna nazvané Děti kapitána Granta. Zatímco mnozí mí vrstevníci trucovali a odmítali jít spát, já jsem se vždycky těšil na těch pár večerních romantických okamžiků, kdy jsem stál na palubě své bárky, naslouchal větru ševelícímu v plachtoví a snil o tajemných krajích, ukrytých za vzdáleným horizontem. Ten svět se mi jevil úplně jiný než každodenní realita, kterou jsem den za dnem po probuzení prožíval. Přemýšlel jsem, co by bylo potřeba změnit, aby se můj život protal s mými snovými představami. Jak jsem rostl, mí hrdinové se proměňovali, objevili se kreslení partáci ze Čtyřlístku, čestní kluci z klubu Rychlých šípů, přírodu poznávající Hoši od Bobří řeky. Hrdinové příběhů se měnili, sny však zůstávaly stále stejné. Než jsem se nadál, dětství skončilo a já jsem zpočátku nesměle vykročil do dospělosti. Chvilku se mladý člověk pokouší tvářit jako drsňák, jenž pohádky nechal daleko za sebou v minulosti. Jenže chyba

lávky. Najednou se vynořil důstojný starší pán s dýmku J. R. R. Tolkien a jeho hobití sága Pán prstenů. Režisér Peter Jackson navíc převedl souboj hobita Froda s pánem zla Sauronem na filmové plátno tak skvělým způsobem, že se mi při sledování děje tajil dech úplně stejně jako mým dětem, které v kině seděly vedle mne. Neméně skvěle na svět fantazie z úplně jiného úhlu pohledu nahlížel další britský autor – Terry Pratchett se svou Úžasnou Zeměplochou. Když se posunu o čtvrtstoletí dál a vzpomenu si na pohádkové příběhy, jež uchvátily generaci našich dětí, nemůžu pominout Joanne Rowlingovou a její kouzelnický svět Harryho Pottera. Dnes se pozvolna měním v šedovlasého seniora, ale můžu s úlevou konstatovat, že na mé lásce k pohádkám se nezměnilo naprosto nic. Téměř za vším hezkým, co člověka během jeho života potká, stojí ve většině případů poutavý příběh. Je skvělé jej poslouchat nebo číst, ale tisíckrát krásnější je ho prožít.

Po dokončení vysokoškolských studií a absolvování roční povinné vojenské služby jsem vstoupil do pracovního procesu. Jakožto vystudovaný ekonom jsem začal pracovat v rourovně ve Vítkovických železárnách, kde jsem měl za úkol

dohlížet na kvalitu a plynulý chod výroby ocelových trubek. Snažil jsem se dělat svou práci, jak nejlépe jsem uměl, ale romantický příběh se mi v ní najít nepodařilo. Měl jsem však obrovské štěstí, že krátce poté přišla sametová revoluce a komunistická totalita se snad definitivně odebrala na smetiště dějin. Byl čas se svobodně nadechnout, roztáhnout křídla a propojit své povolání s dětskými sny.

Založil jsem cestovní kancelář Primatour a pustil se do práce. Začátky byly drsné, doma jsem byl minimálně, ve funkci průvodce autobusových skupin jsem pracoval v podstatě čtyřicet hodin denně, sedm dní v týdnu. Stovky nočních přesunů v autobusech a tuny sněžených konzerv paštik a fazolí s párkem daly zabrat mé bederní páteři i žaludku. Na konci dlouhé sezony jsem se mnohdy cítil vymáčkaný jako citron a pobyt doma s mými blízkými a bez klientů, kteří po mně pořád něco chtějí, byl pro mne skutečným balzámem na duši. Ale nikdy jsem si ani na vteřinu nepostěžoval. Věděl jsem, že dělám svou vysněnou práci, kterou jsem si vybral dobrovolně. Stačilo vzpomenout si na těch pár měsíců na samém začátku, kdy jsem musel pracovat v oboru, který jsem si nevybral, a už jsem se zase nemohl dočkat nové cestovatelské sezony, která s sebou přinesla další velkou vůni pestrých zážitků.

Když jsem po třech intenzivních dekádách nepředstavitelného pracovního nasazení v době covidové pandemie svou průvodcovskou kariéru po zralé úvaze uzavřel, našel jsem si novou pracovní náplň, v podstatě naprosto odlišnou, ale v jednom aspektu velmi podobnou. Začal jsem psát cestopisné knížky, v nichž v lehce jiné roli můžu nadále žít ve svých milovaných příbězích. Jak pozvolna roste objem mých čtenářů, narůstá i má satisfakce z toho, že to, čím se tak skvěle bavím, může přinést chvíle radosti i úplně cizím lidem, s nimiž jsem se nikdy neseťkal. Aniž bych si toho byl vůbec vědom, magický kruh se postupně sám od sebe uzavřel. Z mé fantazie se vynořily postavičky malého cestovatele Špuntíka Otíka a jeho sestřičky Vendulky Šikulky, čímž se mé snění protnul s čistou myslí malých dětí na samotném začátku jejich cesty životem. Mé celoživotní krédo – Cesta může být cíl – tím bylo povýšeno na novou úroveň. Lidský život začíná, po jistou dobu trvá a nakonec nevyhnutelně končí. Ale můžeme být klidní, protože ti z nás, kteří dokázali svým dnům vtisknout nějaký smysl, jenž nás posunul alespoň o maličký kousek vpřed a pozitivně ovlivnil život lidí v našem

okolí, nežili zbytečně. Jejich existence se totiž otiskne do příběhu těch, které během života mají rádi, a v jejich životech žije dál. A proto se ze všech sil snažme být součástí pestrých příběhů svých i nám blízkých lidí. Kdo si chce zajistit nesmrtelnost, měl by vsadit na dobrý příběh a naplno jej žít. Každý totiž ví, že svět poutavých příběhů je nesmrtelný a dalece přesahuje délku lidských životů...

□□ □□
VYŠEHRAD
ŠÁRECKÉ ÚDOLÍ
PRAŽSKÝ HRAD
KARLŮV MOST
RUDOLFÍNSKÁ DOBA
PRAŽSKÉ JEZULÁTKO

STAROPRAŽ- SKÉLEGENDY

Libušino proroctví, dívčí válka, strážci klíčů a divy alchymistů

Bylo nebylo, dávno tomu. Asi není na světě člověk, který by se alespoň na chvíli nechtěl ponořit do kouzelného světa pohádek, kde dobro vítězí nad zlem, pravda je silnější než lež a vše nakonec po splnění složitých úkolů a překonání dramatických překážek dobře dopadne. Mnohé z těchto všeobecně známých příběhů psal sám život, po staletí se předávaly z generace na generaci ústním vyprávěním a současnou formu jim vtiskli spisovatelé, kteří je dokázali šikovně přenést na stránky knih. V dnešní hektické klipové době si už málokdo dokáže najít dostatek času na něco tak samozřejmého, jako je četba. A právě toho využili filmoví tvůrci a oblíbené, léty prověřené příběhy přenesli na filmové plátno, aby je více přiblížili široké veřejnosti. Efektní exteriéry, pestré kostýmy a dokonalé technické triky nás spolehlivě dokážou přikovat k obrazovce, ale ruku na srdce – vzpomínka z časů našeho dětství, kdy nám babička četla

příběhy plné dobrodružství a my jsme vše intenzivně prožívali s kladnými hrdiny a báli se nástrah zlých sil, má také něco do sebe. Pokud pohádky považujeme za čistou fikci, která má pomocí smyšleného příběhu upozornit na záludnosti reálného světa a vést děti k víře ve vítězství dobra, trochu jinou roli mají prastaré mýty, legendy či pověsti. Taktéž se obracejí do dávné minulosti, avšak mnohdy v dramatickém příběhu, plném zázraků a nadpřirozených jevů, bývá ukryt drobný střípek historické reality, kolem níž se děj odvíjí. Tato barvitá líčení je třeba brát s rezervou, avšak jsou důležitou nadstavbou, dokreslující suchá, často nezáživná historická fakta, jimž dodávají potřebný poetický rozměr, který z jinak neoblíbených učebnic dějepisu dokáže vykouzlit atraktivní příběh. Bez ohledu na to, zda je čtenář těchto řádek sotva odrostlým dítětem, dynamickým manažerem, či šedovlasým kmetem, má-li v sobě alespoň malý kousek fantazie a touhy společně s bájnými hrdiny prožívat nekonečná dobrodružství, nemůže mu naprosto nic zabránit v tom, aby se vrhl po hlavě do děje, odvíjejícího se na hustě popsaných stránkách této knihy. Ať už jsme původem Češi, Moravané, či Slezané, jsme především občané naší krásné vlasti s mimořádně pestrou historií. Čím více svou domovinu poznáme, tím většími patrioty se můžeme stát. K turistickým toulkám

naše země přímo vybízí, každý z regionů je v něčem unikátně odlišný a všechny dohromady spolu-vytvářejí naši identitu. Vydejme se tedy společně na cestu českou zemí.

VYŠEHRAD

VLADYKA KROK A KNĚŽNA LIBUŠE, HORYMÍR A ŠE-
MÍKŮV SKOK

Pokud si chceme vyprávět pověsti, jež stály u samotného vzniku českého národa, zformovaného ze slovanských kmenů, které se usídlily v temných dobách stěhování národů v české kotlině, měli bychom tyto události dostat do historického kontextu. Ve stoletích kolem přelomu letopočtu leželo mocenské centrum našeho kontinentu na jihu, klíčovou roli tehdy hrál především středomořský region. Antické Řecko, na něž plynule navázal expandující Řím, bylo ve své době hegemonelem, jemuž méně zorganizované říše, ležící dál od mocenského centra, nedokázaly dlouhodobě konkurovat. Po éře rozmachu při-

cházejí časy stability, jež hluboko ve své podstatě ukrývají zárodky úpadku, který nakonec postihne každou civilizaci, ač se to po dlouhá staletí mohlo zdát nemožné. Když byl tento nevyhnutelný proces završen, evropský kontinent se na několik století ponořil do temnoty úpadku a transformace. Lidé se dali do pohybu ve snaze najít zemi, kde by se jim mohlo žít lépe, v níž by stálo za to zapustit kořeny. Z šera dávnověku vystupuje postava praotce Čecha, jenž přivedl svůj lid do země zaslíbené, zvěře a ptáků plné, mlékem a medem oplývající. Z romantického mýtu krok za krokem vznikají první doložitelné pokusy o vytvoření fungujícího státního útvaru.

Sámovu říši historici datují přibližně do 7. století a dnes o ní víme jen pár nejasných střípků. O Velké Moravě, panování Mojžírovců a příchodu dvou věrozvěstů, tedy Cyrila (Konstantina) a Metoděje, roku 863 se nám toho dochovalo o poznání více. Po těchto dvou zajímavých dějinných epizodách se však začíná vytvářet dominantní mocenské centrum ve středu české kotliny na břehu řeky Vltavy. Přes množství zvrátů a dramatických událostí platí tento stav až do dnešních dnů. Na místě, které před více než tisíci lety zaujalo naše dávné předky, se dnes nachází hlavní město Praha.

Česká národní řeka Vltava protéká územím, které se od nepaměti ideálně hodilo k osídlení.

Kdo dokázal ovládat toto říční údolí včetně vltavských přítoků, mohl se považovat za vládce národa Čechů. Archeologické lokality, například Levý Hradec, Zbečno či Budeč, jsou jasným důkazem jednotlivých dějinných kapitol, z nichž se postupně rodila česká identita. Prvním opravdu mocným opevněným místem, jež je možné považovat za kmenovou metropoli, se nade vši pochybnost stal Vyšehrad – výrazný skalní hřbet, dramaticky se tyčící nad říčním břehem. Ostroh, položený do přirozeně chráněného klínu, jež vytváří potok Botič, přímo vybízí k tomu, aby na jeho vrcholu vznikla tvrz, která by mohla být považována za nedobytnou. Místo okamžitě po příchodu zaujalo slovanské komunity, vedené bájným praotcem Čechem. Lidé v nejstarších dobách podle popisu v Kosmově kronice žili velmi prostě, neorganizovaně, bez jasné mocenské struktury. S tím, jak postupně přicházeli další osadníci, narůstaly konflikty a rozmíšky, které narušovaly pokojné soužití nových usedlíků. Situace začala být neúnosná, čímž byly vytvořeny předpoklady, aby se z anonymní komunity přirozeným způsobem vygenerovala silná osobnost, která dokáže dát chaotickému bezvládí potřebný řád.

Tím, kdo byl považován za prvního mezi rovnými, jenž proslul rozvahou, moudrostí i rázností, byl vojvoda jménem Krok. Lidé z jeho rodu se k němu sbíhali jako včely do úlu, žádali jej, aby rozsoudil jejich spory, a zvolili si jej za knížete, jenž dodá jejich životům potřebný klid. Krok přijal Čechovu hůl i čepici, nechal vymýtit les, rostoucí na skalisku, a rozkázal vybudovat zde dřevěnou pevnost, nazvanou Vyšehrad. Od té doby zavládla harmonie a prosperita, pod jeho moudrou vládou se lidem dobře žilo. Kníže však nedokázal zplodit mužského potomka, měl tři dcery. Nejstarší Kazi se vyznamenala v léčivé síle bylin, prostřední Teta zase proslula uctíváním pohanských božstev a údajně dokázala rozmlouvat s nadpřirozenými bytostmi. Obě se usadily ve svých tvrzích nad řekou Berounkou. Manželem prvorozené Kazi se stal legendární silák Bivoj, kterému se povedlo ulovit mohutného kance, jenž dlouho řádil a ničil zemědělská políčka na Kavčí hoře. Dokázal jej přemoci holýma rukama, živé zvíře chytil za uši a na zádech ho donesl na Vyšehrad, kde jej před zraky udivených přihlížejících proklál oštěpem. Za svůj hrdinský čin si vysloužil ruku Krokovy dcery Kazi. Jejich prvorozený syn Ro-

dislav si na paměť onoho hrdinského činu dal kančí hlavu do svého rodového erbu.

Nejmladší z dcer byla Libuše, která nade všemi vynikala intelektem a přirozenou moudrostí. Po Krokově smrti byla právě ona, ač v hierarchii měla být teprve třetí v pořadí, zvolena za nástupkyni svého otce. Jenže lid začal být nespokojený, protože nedokázal akceptovat, že mu vládne žena. Proto se Libuše rozhodla rázně konat, aby rodící se problém zažehнала. Pověst praví, že vyslala s družinou panošů svého koně, jenž jim měl ukázat toho, kdo se stane jejím mužem a právoplatným vladařem. Vraník je dovedl do obce Stadice, kde se zastavil a odmítal jít dál. Na poli zde pracoval muž jménem Přemysl, zvaný Oráč, který se tímto zvláštním způsobem stal Libušiným manželem, knížetem Čechů a zakladatelem legendární dynastie. Podle kronikáře Václava Hájka z Libočan k tomu mělo dojít kolem roku 650, avšak určit aspoň trochu reálný rok je čistou spekulací. Nejsvětlejším momentem jejich panování bylo slavné Libušino proroctví. Kněžna velmi ráda vycházela na nejvyšší bod vyšehradské skály, odkud se kochala pohledem na zrající lány obilí, husté lesy plné zvěře a blankytně zářící vltavskou hla-

dinu dole pod útesem. Jednoho vlahého podvečera do ní vstoupila jakási nadpřirozená moc, jež ji přiměla pohlédnout do dáli, pozvednout ruce a pronést prorocká slova: „Vidím město veliké, jehož sláva hvězd se dotýkati bude. Na třicet honů odtud je v hloubi lesa místo, obtékané řekou Vltavou. Jděte tam a hledejte člověka, jenž zrovna tesá práh svého domu. Na tomto místě postavte hrad a nazvěte jej Praha. Tak jako se knížata, vojvodové i prostí lidé musejí sklonit na prahu při vstupu do domu, budou se všichni klanět i mému městu.“ Když domluvila, zvláštní žár, planoucí jí z očí, náhle pohasl a nadpřirozená moc vystoupila z jejího těla. Její poddaní se ihned vydali hledat určené místo, a když je našli, bez váhání tam postavili mocný hrad, obehnali jej mohutnou hradbou a kolem něj vyhloubili hluboký příkop. Od Strahovského lesa do něj vedla cesta, přístup umožňovala pevná vstupní brána z roubených klád, ostré dřevěné hroty odrazovaly nepřátele od myšlenky na jeho dobytí. Tak se zrodila Praha, sídelní tvrz českého národa. Toto nejznámější Libušino proroctví však zdaleka nebylo jediným. Velmi známá jsou i slova, jež kněžna vyřkla poté, co si poddaní stěžovali, že sice mají hojnost obilí i stád,

ryb i zvířet, avšak velmi se jim nedostává kovů, jež jsou ukryty v hlubinách země. Její zrak se opět podivně zakalil, když rukou ukazovala do všech světových stran, a prorocky přesně popsala jednotlivá místa, kde je možno těžít sedm cenných kovů včetně zlata a stříbra, které národu zajistí bohatství a prosperitu. Je velmi zvláštní, že z tohoto mytického období českých dějin se nedochovaly skoro žádné hmatatelné stopy kromě pár mincí a střepů keramiky. Velkou záhadou a výzvou pro archeology je především legenda o Libušině pokladu, ukrytém v hloubi vyšehradské skály. Ve svatební den údajně přivedla Přemysla tajnou chodbou do rozlehlé podzemní síně, chráněné mohutnými kovovými dveřmi. Ve svitu loučí zazářily vzácné předměty, zručně vykované ze železa a bronzu, stříbra i zlata, pod nimiž se prohýbaly obří dubové stoly. Na stěnách visely vzácné meče, přilbice a brnění s nádherným kováním, truhlice přetékal náramky, prsteny i filigránskými členkami či šňůrami jantarových korálů, nad jejichž krásou se tajil dech. Po Libušině smrti její muž toto tajné místo bedlivě střežil a nikomu o jeho existenci neřekl s vědomím, že ve skále ukryté poklady se objeví až v časech největší

STAROPRAŽSKÉLEGENDY

nouze. Tehdy se země otevře, zlé časy skončí a v české zemi opět zavládne harmonie a blahobyt.

STAROPRAŽSKÉ LEGENDY

Pozice: 42/1000

Vystoupat na vyšehradskou skálu je skvělým tipem na půldenní výlet, výhled na jedno z nejkrásnějších měst světa je odtud vskutku dechberoucí. Přemyslovské mýty se zdaleka nespojují výhradně s Libušiným manželem Přemyslem Oráčem, mnohé příběhy se udály i v časech dalších tajemným obestřených a vědecky nedoložených dynastických následníků, jejichž výčet dokážeme bez zaváhání vyjmenovat klidně i o půlnoci, jako když bičem mrská – Nezamysl, Mnata, Vojen, Vnislav, Křesomysl, Neklan a Hostivít. Teprve poté usedl na trůn Bořivoj, jehož existenci už jsme schopni v starých textech doložit. Pokud vycházku do dávné české historie absolvujeme s dětmi, nemůžeme pominout ještě jeden legendární příběh, s tímto místem spojený, jenž je všeobecně známý díky literárnímu ztvárnění Aloise Jiráska. Pověst líčí osud hrdého vladyky Horymíra, sídlícího na tvrzi v Neuměteliích, který se vydal k Vyšehradu se záměrem přednést vládnoucímu knížeti Křesomyslovi skutečně závažnou stížnost. Kritizoval nenasytlost, s níž lidé těžili cenné kovy z nitra země, jež jim přiná-

šely velké bohatství, ale nezbyl nikdo, kdo by se věnoval obdělávání půdy. Krajina, poskytující kdysi bohatou úrodu, se vinou nedostatku péče rychle měnila ve zpustlý úhor, pole hustě zarůstala plevelem a býlím, nerozvážná honba za majetkem způsobila, že začal být nedostatek chleba. Horymírova stížnost však nebyla knížetem vyslyšena, naopak horníci, kteří se touto jeho iniciativou cítili být ohroženi, mu do základů vypálili jeho dvůr. Vladyka si stěží zachránil holý život, když na poslední chvíli unikl na svém bílém koni Šemíkovi, čímž se roztočila spirála nenávisti a pomsty. Rozčilený Horymír s družinou svých věrných vyrazil k Příbrami, kde bez váhání zničil důl i hornickou osadu. Kníže Křesomysl si v tu chvíli uvědomil, že je nezbytné rázně zakročit, Horymíra zatkl a odsoudil k smrti. Tradice velela před vykonáním rozsudku splnit vězni jeho poslední přání. Hrdý vladyka požádal o možnost naposledy se projet na svém krásném běloušovi. Jelikož se vše odehrávalo na uzavřeném vnitřním nádvoří vyšehradské pevnosti, nikoho nenapadlo, že by mohla nastat sebemenší komplikace. Horymír se vyšvihl na koňský hřbet a několikrát obkroužil dvůr, poté se sklonil a Šemíkovi něco

naléhavě zašeptal do ucha. Ke zděšení všech přítomných se kůň vzepjal a jediným mohutným skokem se přenesl nad vysokou roubenou ohradou. Přihlízející ztuhli úžasem a teprve po chvíli běželi k hraně útesu a s napjatým očekáváním neskryvanými obavami pohlédli dolů. Šemík s jezdcem na hřbetě dopadl do hluboké vltavské tůně. Ač zraněn pádem, přesto dokázal přeplavat řeku a Horymírovi zachránil život. Šokovaný kníže Křesomysl se po tomto evidentním zázraku rozhodl udělit odsouzenci milost. Věrný Šemík po několika dnech svému zranění podlehl a jeho pán jej pohřbil před bránou svého dvorce. V Neumětelích si dodnes můžeme prohlédnout pomníček, upomínající na zázračný Šemíkův skok. Když vyslechneme tuto dramatickou pověst, jeví se nám už tak magické místo jako ještě mnohem tajuplnější.

STAROPRAŽSKÉ LEGENDY

Pozice: 49/1000

Pokusme se nyní oddělit fakta od mýtů. Vybudování tvrze na vyšehradské skále skutečně minimálně o století předběhlo stavbu Pražského hradu. Jelikož důkladný archeologický výzkum na skále dosud v plné míře neproběhl, o mnohém se můžeme pouze dohadovat. Z raně slovanských dob se žádná budova nedochovala, dominantou Vyšehradu je tudíž dnes původně románská bazilika svatého Petra a Pavla z roku 1070, významně goticky přestavěná za vlády Karla IV. a barokizovaná v 18. století. V interiéru najdeme deskový obraz Panny Marie Vyšehradské, jednu z nejstarších českých středověkých maleb. Panovnický palác se kdysi vypínal přímo nad skalní hranou, dochoval se z něj jen zbytek mostu nad někdejším hradním příkopem. Na východním předhradí si můžeme prohlédnout románskou rotundu svatého Martina. Ke korunovací Vratislava II. byl kolem roku 1085 zhotoven zdobný evangeliář, dnes označovaný jako Kodex vyšehradský, jeden z nejcennějších příkladů raně románské knižní malby v Evropě. Jako královská rezidence sloužil Vyšehrad do roku 1140, posledním

zde sídlícím panovníkem byl Soběslav I. Poté nastávají roky poklesu významu, což dramaticky změnil až Otec vlasti Karel IV., který Vyšehrad začlenil do svých velkorysých stavebních plánů. Zdejší fortifikaci propojil takzvanou Hladovou zdí, vinoucí se přes vrch Petřín k opevnění Pražského hradu, čímž se Praha stala jednou z nejrozlehlejších pevností své doby. Název zeď dostala v době hladomoru, kdy ji panovník nechal stavět nejchudšími lidmi, kteří si tak mohli vydělat prostředky na skromnou obživu. Pozdější dobytí a vypálení Vyšehradu husitským vojskem roku 1420 zanechalo kdysi tak slavné místo v rozvalinách, od té doby může na slavnou minulost jen vzpomínat. Koncem 19. století byl starý vyšehradský hřbitov přestavěn na Slavín, pietní místo posledního odpočinku významných českých osobností.

DIVOKÁ ŠÁRKA

MALEBNÉ ŠÁRECKÉ ÚDOLÍ A DÍVČÍ VÁLKA

Kdykoliv odlétáme z Prahy někam do světa za poznáním, musíme se spleťtým systémem městské dopravy dostat na letiště. Jedna z autobusových zastávek nese zvláště znějící jméno – Divoká Šárka. Člověk má zpravidla plnou hlavu svých cestovatelských plánů a nad názvem nemá čas přemýšlet, ale když zvedne pohled, zaujme jej dramaticky tvarovaná rokle, která se náhle vynoří z běžné předměstské zástavby. Tady už začíná přehořovat – a zkušený cestovatelský nos vycítí pozoruhodné místo k výletu, které má evidentní potenciál vyprávět nějaký zajímavý legendární příběh. Prastaré pověsti mají kouzelnou moc proměnit jakékoli mnohdy běžné místo v mimořádný zážitek. Šarecké údolí, jímž protéká potok stejného jména, je však fantastickým kouskem přírody samo o sobě a v srdci milionové metropole působí jako zjevení. Sevřený skalnatý kaňon přímo láká k atraktivní procházce, pikniku v přírodě nebo prima koupání v přírodní nádrži Džbán. Na své si přijdou i cyklisté či amatérští horolezci, pohodový den lze zakončit příjemným posezením u vychlazeného moku ve stylové hospůdce. Archeologické nálezy nás navíc dokážou přenést do mýtů z dávných časů vzniku české státnosti. Co víc si člověk může přát?

Jednou z nejzáhadnějších staročeských pověstí je příběh dramatického střetu mužů se ženami, tajuplná dívčí válka. Historici hledají prapůvod tohoto

vyprávění v idealizované nostalgii po matriarchálním uspořádání společnosti v ještě mnohem starších časech, v antickém příběhu o neo-hrožených bojovných Amazonkách, v pohanských slavnostech letního slunovratu, typických bujarými mejdany a nevázanými promiskuitními sexuálními praktikami, paralelu lze najít i ve starogermských a vikingských eposech. Jak už to tak v podobných příbězích bývá, jeho velká část je romantická fikce, ale přesto můžeme děj zasadit do zcela reálného kontextu. Přenesme se tedy ve své fantazii do doby formování přemyslovského státu, kdy nedlouho po smrti kněžny Libuše na trůnu seděl ovdovělý Přemysl Oráč. Mladé dívky, dosud obklopující vyšehradský dvůr proročké panovnice, najednou ze dne na den pozbyly vážnost a respekt dvorních dam a brzy nabyly dojmu, že se dostávají do nedůstojných rolí hraček mocných mužů. Do jejich čela se postavila odbojná Vlasta, která rychle dokázala přetavit frustraci v aktivní odpor. A stalo se něco těžko představitelného. Ženy, ta křehká stvoření, jež je především třeba chránit a opečovávat, se najednou změnily v divoké šelmy, odhodlané vzít svůj osud do vlastních rukou. Zní to jako scénář od první minuty odsouzený k nezdaru, ale když k němu přihodíme ingredienci posměchu zdatného mužského pokolení a očekávaný prvek počátečního podcenění

vzniklé situace, máme připraveno podhoubí pro dramatický mýtus dívčí války. Bojovné rebelky si vybudovaly svou základnu odporu na opačném břehu Vltavy, přímo proti vyšehradské skalní rezidenci Přemyslově. Navyvýšeném pahorku rychle vznikla pevnost Děvín. Archeologický výzkum jasně prokazuje reálnou existenci fortifikace tohoto místa v dávných dobách. Muži, obklopující vládnoucího Přemysla Oráče, se snahám revoltujících žen přes některá varování hlasitě vysmívali a věřili, že porazit dívčí družinu půjde prakticky samo. Jenže odhodlaná Vlasta byla připravena beze zbytku využít všechny rafinované zbraně, jež mají k dispozici atraktivně vypadající mladé ženy. V předvečer očekávaného střetu vyslala část dívek ze své družiny na Vyšehrad, plán byl krystalicky prostý. Krásky měly předstírat rozkol v rebelské družině, dávaly jasně najevo, že se nechtějí stát obětmi předem ztracené bitvy a na Vyšehradě hledají azyl. Ješitní muži, přesvědčení o své naprosté převaze, se cítili být polichoceni vzniklou situací a hojně využívali příchylnosti dívek, kterou jim za ochranu ochotně nabízely. Noc byla dlouhá a bujará, nad ránem mnozí udatní bojovníci, zmožení množstvím vína a erotickými radovánkami, stěží dokázali stát na vlastních nohách. Přesně v té chvíli trubači začali svolávat družinu bojovníků k plánovanému útoku. Zdecimovaná

jednotka tedy vytáhla dobýt dívčí hrad Děvín s pevným přesvědčením, že vše musí jít naprosto hladce. Když se však setkali s odhodlaným, skvěle organizovaným odporem Vlastiných amazonek, nestačili se divit. Šokem a poslední ranou z milosti jim byla zákeřná zrada od krásných dívek, které jim minulou noc tak bezelstně nabízely své půva-by. Během pár okamžiků bylo po všem. Totálně rozvrácené zbytky mužské vojenské jednotky vzaly nohy na ramena a pokoušely se zachránit si holé životy zbabělým útekem. Mnohem víc než sečná rána mečem či hrot šípu v rameni ješitného chlapa zabolí potupné ponížení, to je věc dobře známá napříč staletími.

Historie zná stovky legendárních příběhů, v nichž evidentní outsider dokáže překvapit naprostého favorita – od střetu Davida s Goliášem, namátkou třeba přes antického Spartaka či slovenského Jánošíka až po siouxský triumf u Little Big Hornu. Každý týden sledujeme ve sportovních zprávách naprosto nečekané výsledky, v nichž partička amatérů dokáže porazit oslavované šampiony. S drtivou pravidelností pak dojde na odvetu, kdy se překvapivému vítězi nepodaří úspěch zopakovat a z boje odejde s kalhotami na půl žerdi a pořádnou nakládačkou. Ani tady to v principu nemohlo dopadnout jinak, přesto pověst nabízí ještě jednu mimořádně dramatickou zápletku,

STAROPRAŽSKÉLEGENDY

v níž hraje hlavní roli Ctirad a Sárka a romantickou kulisu střetu spolehlivě zajistí překrásné Šárecké údolí. V nejužším místě soutěsky se nad stezkou vypíná skalní útvar, dramaticky nazvaný Dívčí skok, kde příběh vrcholí.

STAROPRAŽSKÉ LEGENDY

Pozice: 62/1000

Velitelka Vlasta disponovala několika špehy, kteří jí pravidelně přinášeli aktuální informace z nepřátelského tábora. Jednoho dne se k ní doneslo, že Přemysl se chystá poslat ozbrojenou družinu splnit nějaký důležitý úkol. Mělo ji tvořit zhruba dvacet udatných bojovníků, vedených vladykou Ctiradem. Vltavské údolí v té době tvořily neprostupné husté lesy, v nichž vedlo jen několik úzkých stezek, po kterých se dalo projet na koních. Jedna taková cesta se vinula pod vysokými skalami úzkým údolím Šáreckého potoka. Vychytralá Vlasta okamžitě pochopila strategický význam místa, kudy musel Ctirad se svou družinou projet, a nalíčila na něj dokonalou past. Ze svého středu si vybrala největší krásku Šárku, kterou v onom místě připoutala provazy ke skále. Projíždějícího Ctirada náhle vyrušil ze zamyšlení usedavý ženský pláč. Pohledný mladík se vydal po hlase a brzy za hustým houštím spatřil svázanou plačící krasavici, která jej prosila o pomoc. Bez váhání se k ní sklonil a přerízl provazy na jejích rukou i nohou. Vtom se však z úkrytu vyřítily divoké amazonky a zkoprnělé bojovnice bez milosti pobily. Ctirada vzaly do zajetí na Děvín, kde jej celý den mučily a v kole mu lámaly kosti. Potupná smrt pohledného vladyky

však nedala spát krásné Sárce. Ze sna ji budily výčitky svědomí, že se dopustila tak proradné zrady na nebohém mladíkovi, který se jí bezelstně snažil pomoci. Po pár dnech už své břímě studu nedokázala unést a ukončila svůj život skokem ze skály, pod níž se příběh odehrál. Od těch časů až dodnes se místo v upomínku tohoto příběhu nazývá Dívčí skok. A jak to nakonec dopadlo? Poté už podle očekávání. Rozlícení muži vyrazili z Vyšehradu a bez milosti zabíjeli všechny ženy a dívky, na které narazili. Vlasta se svou družinou vytáhla k poslední zoufalé bitvě proti mužským rivalům, v litém boji zahynula, čímž skončila dívčí válka. Děvín lehl popelem, už nikdy nebyl znovu postaven a země se vrátila k tradiční vládě mužů.

OTEC VLASTI KAREL IV.

PRAŽSKÝ HRAD A KARLŮV MOST

Největší rozmach zažila Praha za vlády Otce vlasti Karla IV., o tom nelze pochybovat. Za tři dekády své vlády město i celou zemi naprosto proměnil – intenzivně stavěl Pražský hrad, vy-

budoval Karlův most, univerzitu, Nové Město pražské a mnoho dalších staveb, čímž zcela přetvořil svou metropoli na moderní evropské centrum. Zkusme si položit otázku, jak je možné, že se něco tak epochálního podařilo právě jemu, zatímco desítky jiných panovníků neuspěly nebo uspěly nesrovnatelně méně. Pochopitelně je to souhra několika faktorů a jen část z nich může jednotlivec ovlivnit. Především je nutné prožít život v době prosperity a míru. Když se narodíte do časů nekonečných válek, úpadku a epidemií, těžko na tom můžete něco zásadního změnit. Když však vystoupáte na kariérním žebříčku tak vysoko, že jste panovníkem Čech a několika dalších zemí, a navíc císařem Svaté říše římské, máte ve svých rukou dostatek pravomocí ovlivňovat dění na kontinentální úrovni a můžete spolurozhodovat o tom, které války vypuknou a které skončí. Když pomíneme objektivní okolnosti, které člověk nemá šanci ovlivnit, přichází na řadu individuální schopnosti jednotlivce. Tady je třeba zmínit, že každá osobnost je jedinečnou směsicí kladných a záporných vlastností, naprostého kladase a totálního padoucha bychom hledali jen obtížně. Ponechám s potutelným

úsměvem stranou kreslenou postavičku Mirka Dušina z Rychlých šípů i staré černobílé americké filmové westerny, kde měli pro snadnou orientaci pozitivní hrdinové vždy bílé a bytostní záporáci černé klobouky. Ani Karel IV. nebyl černobílý, ne všechny jeho činy byly vedeny čistými úmysly, ale jako celek je jeho dobu možno bez uzardění považovat za veskrze přínosnou pro celou jím spravovanou zemi. Pokud bychom se jej pokusili charakterizovat jako člověka, můžeme konstatovat, že měl jasnou vizi toho, čeho chce dosáhnout, dostatek vůle k tomu, aby své cíle naplnil, a také mimořádný talent a schopnosti, díky nimž věděl, jak nalézat nezbytná řešení. Je možné jej považovat za velmi inteligentního muže s kvalitním vzděláním, aktivně hovořil pěti jazyky, dokázal fundovaně formulovat odborné připomínky ke stavebním projektům svých špičkových architektů, byl velmi zbožný, měl v sobě pokoru a vážil si lidí, kteří něco dokázali. Povahu měl otevřenou, dané slovo pro něj bylo závazkem, rád trávil čas ve vtipné, veselé společnosti, měl rád dobré víno, byl čtyřikrát ženatý, velmi miloval své děti. Člověka s takovým osobnostním profilem byste chtěli mít za souseda, a jak se ukázalo, je

to i dostatečná kvalifikace k tomu, být dobrým králem.

Pokud bychom chtěli jmenovat jediný objekt, ve světě nejlépe charakterizující naši vlast, není třeba dlouhého přemýšlení. Je jím jednoznačně Pražský hrad s katedrálou svatého Víta. První, zpočátku dřevěné sakrální objekty, vybudované na výrazné přírodní vyvýšenině nad poklidným tokem řeky Vltavy, tu stály už od 9. století. Třetí svatyní v pořadí se stala románská rotunda svatého Víta, postavená v době panování knížete Václava. V tehdejších časech byly mimořádně ceněny relikvie svatých mužů a panovníkovi se podařilo získat svaté ostatky italského světce, po němž nese katedrála své jméno dodnes. Po smrti zakladatele sem byly uloženy Václavovy ostatky, čímž prakticky započal kult jeho svatořečení a neochvějný status patrona české země. Stavba byla později zbořena a nahrazena větší bazilikou, z níž se do dnešních dnů zachovaly jen fragmenty, původní umístění Václavovy hrobky však zůstalo zachováno. Roku 1344 došlo papežskou bulou k povýšení pražského biskupství na arcibiskupství a arcibiskupovi Arnoštovi z Pardubic bylo uděleno právo korunovat českého krále. Téhož roku král Jan Lucemburský položil základní kámen gotické katedrály a stavebních prací se ujal francouzský mistr Matyáš z Arrasu. Ten o devět let později zemřel a projekt převzal Petr

Parléř, původem ze švábského Gmündu. Pod jeho rukama se postupně zrodila trojlodní katedrála s příčnou lodí a věncem kaplí. Přestože stavitel Otce vlasti přežil o dvacet let, nestihl své dílo dokončit. Vznikla dominantní zvonová věž, hlavní loď, chór a především srdce objektu, tedy kaple svatého Václava a korunní komora, kde jsou uloženy královské korunovační klenoty. Po králově smrti zájem pokračovat ve stavbě rychle opadl a další přístavby vznikaly velmi pomalu. Poslední, novogotická část byla dokončena teprve u příležitosti tisícího výročí zavraždění svatého Václava a slavnostní otevření hotového svatostánku proběhlo za účasti prezidenta Masaryka v roce 1929.

Triumfální nádheru národní katedrály všichni dobře známe, proto je na místě doplnit informaci o místech, kam je přístup nám běžným smrtelníkům zpravidla odepřen. V podzemních prostorách pod katedrální podlahou se nachází hrobka českých králů, dokončená za panování Rudolfa II. a později několikrát přestavovaná. Z doby Petra Parléře pochází fenomenálně zdobná patrová kaple svatého Václava, situovaná na místě původní románské rotundy. Tvoří samostatnou svatyni, umístěnou do chrámového ochozu. Světcovo tělo bylo uloženo do zlaté drahokamy posázené relikviářové truh-

ly, ležící na kamenném oltáři. V nejistých časech husitských válek byly královské ostatky i část svatovítského pokladu dočasně převezeny na hrad Karlštejn. Káple byla velmi poškozena požárem v roce 1541. Vchod do ní uzavírají původní gotické dubové dveře, pobité plechem se vzácným románským bronzovým klepadlem s motivem lví hlavy, o němž pověst tvrdí, že pochází z vrat kostela ve Staré Boleslavi a je tím originálem, jehož se svatý Václav držel v okamžiku svého zavraždění. Vřetenové schodiště stoupá do horní korunní komory. Zajímavostí jsou vstupní dveře, opatřené sedmi zámky. Když se české korunovační klenoty výjimečně vynášejí z této trvale uzamčené místnosti za účelem vystavení pro veřejnost, musí se ve stejnou chvíli k ceremoniálnímu odemykání dveří dostavit současně sedm nejvýznamnějších představitelů státu – prezident, premiér, pražský arcibiskup, předsedové Poslanecké sněmovny a Senátu, probošt metropolitní kapituly a pražský primátor. Nejvýznamnějším symbolem království je svatováclavská koruna, počínaje Karlem IV. jí bylo korunováno 22 panovníků. Traduje se dramatická legenda, že kdo si ji nasadí na hlavu, aniž by na to

mělkrálovský nárok, do roka zemře. Dne 19. listopadu 1941 byl nucen prezident Hácha odevzdat všech sedm klíčů říšskému protektorovi Reinhardu Heydrichovi, který si opojen nabytou mocí korunu údajně nasadil, čímž zpečetil svůj osud – o několik měsíců později podlehl atentátu. A nakonec se ještě zmíníme o sedmi zvonech, zavěšených na jižní katedrální věži. Největším zvonek v zemi je Zikmund, ulitý v roce 1549. Když měl být instalován na věž, na Hrad jej dopravil vůz tažený šestnácti páry koní. Složitým oříškem bylo vytažení těžkého zvonu nahoru na věž, k tomu byl údajně sestrojen speciální mechanismus, přičemž pevný provaz byl dle legendy utkán z dívčích vlasů. Když v roce 1378 umíral Otec vlasti Karel IV., sám bez cizího přičinění se rozezněl v katedrální věži umíráček a k jeho zvuku se připojily i všechny ostatní zvony. Panovník to uslyšel a z posledních sil zvolal: „Hle, dítky mé, již mne volá Pán Bůh, budiž s vámi navěky.“

STAROPRAŽSKÉ LEGENDY

Pozice: 76/1000

Jak šel čas, česká metropole se neustále rozrůstala. Dvě přirozená mocenská centra – Vyšehrad a Pražský hrad – se nacházela na opačných vltavských březích. Logicky tudíž vyvstala potřeba efektivně překračovat řeku z jednoho břehu na druhý. Nejstarší písemné prameny dokládají existenci brodu přibližně na místě dnešního Mánesova mostu. Později vznikla dřevěná mostní konstrukce, která však neměla dostatečnou pevnost na to, aby mohla problém dlouhodobě vyřešit. První kamenný most dal vystavět roku 1172 král Vladislav II., jméno dostal po panovnickově manželce Juditě. Mohutná povodeň v roce 1342 však způsobila jeho zkázu a nutnost rychle vyřešit vzniklý problém. Vypracování projektu, zajištění financí i kvalitního kamene si vyžádalo několik let příprav, základní kámen Kamenného mostu, který byl mnohem později označen jako Karlův, byl položen v roce 1357. V některých kronikách je zmiňován i konkrétní den 9. červenec. Pokud bychom vzali toto přesné datum jako fakt, vyplývá z něj jedna pozoruhodná matematická hříčka. Je známo, že v tehdejších dobách hrála velkou roli astrologie a numerologie. Král Karel byl velmi zbožný a důležitá rozhodnutí často dělal v momentech, kdy jim byla konstelace hvězd pozitivně nakloněna. Zajímavě složená ča-

sová řada by mohla mít potenciál tento efekt dokonale naplnit. Když za sebe poskládáme číslice roku, dne a měsíce a doplníme hypotetický časový údaj v 5:31 hodin, dostaneme nesmírně magicky působící palindromickou časovou řadu 135797531, kterou můžeme číst stejně zleva doprava i obráceně. To by snad podle numerologie mělo zajistit mostu stabilitu a dlouhověkost. Všechny planety toho dne byly nad obzorem, stejně jako souhvězdí Lva, heraldický symbol české koruny. Příběh je to hezký, proti jeho reálnosti však hovoří hned tři zásadní argumenty. Když pomineme, že toto přesné datum je samo o sobě ne zcela doložené, tehdy lidé ještě neuměli měřit čas s přesností na minuty, místo arabských se užívaly spíš římské číslice, a navíc se dosud používal nepřesný juliánský kalendář. Ale jakožto milovník legend si nemůžu nechat ujít příležitost tuto zajímavost zmínit.

Se vznikem Karlova mostu se každopádně pojí mnohem více pověstí. Každý školák si vybaví příběh popisující množství syrových vajec, jež se prý pro zvýšení pevnosti mostní konstrukce přidávala do malty. Lidová tvořivost kromě toho zmiňuje také mléko, volskou krev či víno. Král Karel měl údajně vydat edikt, nařizující poddanským městům dodat přesně stanovený počet vozů plných vajec. Ve starých textech se

dokonce objevil vtip, vycházející z tvrzení, že radní z Velvar příkaz špatně pochopili a v obavě, že se křehká vejce při transportu rozbijí, je doručili uvařená natvrdo. Vedle tohoto barvitého příběhu nemůžeme opomenout jiný, tentokrát heroický epos, jehož klíčovou postavou je odvážný Bruncvík. Inspiraci k této legendě bychom mohli najít v německém Braunschweigu, kde se vypráví velmi podobná pověst. Bruncvík byl údajně synem knížete Žibřida, jenž na svém erbu nosil motiv orlice. Tento pták připadal synovi málo dominantní, proto se vydal do světa vstříc dobrodružstvím, při nichž by do svého znaku dostal mocnější zvíře. Jednou se připlétl do střetu strašlivého draka se lvím samcem. Postavil se na stranu šelmy a podařilo se mu vícehlavou saň zabít, čímž získal vděčnost lva, který jej poté po celý zbytek života věrně doprovázel. Tímto hrdinským činem získal právo umístit jej na svůj štít, odtud se tento heraldický motiv údajně později dostal do královského erbu a dodnes je dominantou českého státního znaku. S mocnou kočkovitou šelmou po boku putoval Bruncvík dále po cizích krajích, až se dostal na podivný ostrov, kde krutý bazilišek věznil

dceru krále Olibria. Podařilo se mu princeznu vysvobodit a doufal, že ho za to král dopraví zpět domů do Čech. Ten jej však nechtěl pustit z ostrova a trval na tom, že si jeho dceru musí vzít za ženu. Nechtěl si krále rozhněvat, proto na sňatek s dcerou přistoupil. Při toulkách po hradních sklepeních jednou náhodou narazil na pevné, pavučinami pokryté dveře, které evidentně dlouhá léta nikdo neotevřel. Zvědavost v něm zvítězila, proto je rozrazil, až se s mohutným skřípěním otevřely. Kromě krycích očí, jež zářily z temných zákoutí, v kryptě našel rezavý meč bez jílce. Netušil, jak se tam dostal, přinesl jej tedy ukázat své manželce. Ta se vyděsila a Bruncvíkovi prozradila tajemství jeho kouzelné moci. Vysvětlila mu, že se silami, jež tuto prastarou zbraň ovládají, si není radno zahrávat. Když jej někdo vezme do ruky, stačí jen čepelí ukázat na člověka, jenž má být zabit, a meč mu sám setne hlavu. S tímto magickým mečem se stal Bruncvík neporazitelným, proto se mohl svobodně rozhodnout nastoupit se svým lvem na loď a vydat se zpět domů do Čech. Prahu v té době okupovala cizí nepřátelská vojska, proto se zázračný meč ihned pustil do práce a zemi okupantských hord

snadno zbavil. Bruncvík poté dlouhé roky po boku své ženy spravedlivě vládl zemi. Aby jej neovládly mocné temné síly, sídlící v jeho zbrani, rozhodl se jí zbavit tím, že ji hodil do Vltavy. Po letech hojnosti všichni zestárli a jeho manželka zemřela. Nato umírá i žalem zmožený Bruncvík a jeho lev – ti tři si byli tak věrní, že bez sebe nemohli dál žít. Lev byl pochován do hrobky k nohám svého pána, kde střeží jeho bezpečí i na onom světě. Jiná verze pověsti tvrdí, že mocný meč byl při stavbě Karlova mostu zazděn do jeho dlažby, kde trpělivě čeká na svou příležitost. Až bude zemi nejhůře, probudí se blaničtí rytíři v čele se svatým Václavem a potáhnou na Prahu. Až tato mytická družina vjede na most, meč se probudí, vklouzne patronovi země do dlaně a způsobí zkázu všem cizím nepřátelům. Jelikož dosud nikdy nebylo tak zle, aby nemohlo být ještě hůř, Bruncvíkův kouzelný meč stále čeká na svůj čas, který nepochybně jednou nastane. Sochu udatného hrdiny s mečem si můžeme prohlédnout na desátém mostním pilíři.

STAROPRAŽSKÉ LEGENDY

Pozice: 86/1000

Do doby panování Václava IV. spadá další legendární příběh, týkající se jiné významné sochy, zdobící osmý pilíř téměř uprostřed mostní délky. Jan Nepomucký je jedním z nejznámějších českých světců, je to patron pravdy a mlčenlivosti. Tento mučedník je pravděpodobně nejpopulárnější z 31 soch, které zdobí Karlovův most – pověst říká, že dotknout se jeho roucha přináší štěstí. Totéž platí o kříži, který označuje místo, odkud byl zarputilý kněz svržen do Vltavy. Mnohem později, v době baroka, vznikla spousta světcových soch. Narazíme na ně prakticky na každém kroku po celé zemi, velmi často právě na mostech. Bývá vyobrazen s prstem přes ústa jakožto symbol mlčení nebo se svatozáří pěti hvězd kolem hlavy, jež se údajně na obloze rozzářily krátce po jeho smrti. Takovýto motiv je pro světce značně neobvyklý, podobně bývá běžně zobrazována jen Panna Marie. Zaměříme se však na příběh, který vedl ke svatořečení Jana Nepomuckého. Tento horlivý kněz vystudoval teologii na Karlově univerzitě a kariérně stoupal, až se vypracoval na post generálního vikáře pražského arcibiskupa. Z tohoto titulu se údajně stal zpovědníkem Zofie, manželky krále Václava IV. Bez jakéhokoli předchozího náznaku problému se

náhle dostal do vážného konfliktu s panovníkem, když jej král důrazně požádal, aby mu vyzradil informace, které mu králova choť svěřila při zpovědi. Kněz tento požadavek striktně odmítl a přes naléhání a výhrůžky trval na svém. Krále to rozzuřilo, nechal vzdorného kanovníka zatknout, krutě mučit a posléze svrhnout z Karlova mostu do řeky. Jeho smrt, při níž neochvějně zůstal stát na straně pravdy a pokory, se během staletí změnila v jednu z nejoslavovanějších legend. Světec tím pronikl hluboko do srdcí všech věřících a je považován za jednoho z význačných českých zemských patronů, který inspiruje lidi po celém světě. Dramatické bylo i svatořečení papežem Benediktem XIII. v roce 1729. Aby mohl být kanonizační proces úspěšně završen, musí se prokázat několik světcových zázraků. Ten, který se stal klíčovým v tomto konkrétním případě, byl natolik specifický, že je světově proslulým. Když se při exhumaci zkoumaly světcovy ostatky, byl v jeho lebce nalezen nezetlelý růžově zbarvený jazyk. Od té doby je Jan Nepomucký považován rovněž za ochránce zpovědního tajemství. Je pohřben na čestném místě ve Svatovítské katedrále.

STAROPRAŽSKÉ LEGENDY

Pozice: 91/1000

MECENÁŠ UMĚNÍ RUDOLF II.

ALCHYMISTÉ A ASTRONOMOVÉ

Nedlouho po zlatém věku Karla IV., jak už to tak zpravidla na světě chodívá, přišel ostrý stříh a velmi dramatický propad. Jan Hus začal šířit své nové učení, založené na návratu k pokoře jednotlivce a přijímání podobojí, vzniklo husitské hnutí, které pod praporem s kalichem obrátilo celou zemi vzhůru nohama. Přestože některé z pohledů na svět těchto revolucionářů lze z morálního hlediska považovat za opodstatněné, je potřeba si říct, že reálným výsledkem byl totální rozvrat a chaos. To, co dosud vcelku dobře fungovalo, pohltily destruktivní plameny, nový slibovaný ráj na zemi se kupodivu jaksi nedostavil. Po definitivní porážce kališníků zůstala jenom spálená země a bylo třeba začít znovu úplně od nuly. Co bylo z českého pohledu mnohem zásadnější – naše domovina se s nástupem dynastie Habsburků dostala pod ra-

kouský vliv, najednou jsme se ocitli na periferii mohutného impéria, v němž za mocenské nitky tahali téměř výhradně vládcové sídlící ve Vídni. S jednou podstatnou výjimkou. Rudolf II., poslední Habsburk v čele Svaté říše římské, učinil z Prahy své sídlo, díky čemuž nastalo mezi lety 1575 až 1611 druhé významné období, kdy česká kotlina byla zásadním evropským hegemonem. Z politického a mocenského pohledu byla doba Rudolfova panování značně rozporuplná, byl považován za výstředního podivína, u něhož euforické stavy střídala pasivní melancholie. Rozvoj syfilidy na sklonku jeho života vedl k propuknutí vážných psychických potíží, jež vyústily až v nezvládnutelné šílenství. Přestože se král nikdy neoženil, velmi rád vyhledával společnost krásných žen, miloval lovecké výpravy a hony, často pořádal velkolepé recepce, na nichž hostil mnohé významné osobnosti. Byl znalcem a mecenášem kultury a umění, na Pražském hradě shromáždil rozsáhlou sbírku uměleckých předmětů, jež ve své době neměla obdoby, ale která bohužel z velké části vzala za své za pozdějšího drancování města švédskými vojsky. Stejně tak podporoval i vědecké bádání, především v oblasti astronomie,

matematiky, fyziky a chemie. Jelikož vědeckým oborům sám nerozuměl, společně s renomovanými mysliteli na královský dvůr proniklo i několik podvodných šarlatánů, k čemuž přímo vybízela i panovníkova náklonnost k alchymii, astrologii a černé magii. Srdcem dávných legend tohoto typu se stala ne úplně právem světoznámá Zlatá ulička, proslavená příběhy o přeměňování běžných kovů ve zlato, hledání elixíru života či kamene mudrců. Ve skutečnosti žádní alchymisté ve zdejších malých pitoreskních barevných domcích, na rozdíl od tradičních zlatníků, strážců, čeledínů či věstkyň, nikdy nebydleli. Pestrá směsice originálních osobností napříč uměleckými a vědeckými obory, jež se v Praze v té době usídlila, vedla k všestrannému rozkvětu českých zemí v celoevropském kontextu, díky čemuž můžeme rudolfínskou dobu jednoznačně považovat za jednu z nejsvětějších kapitol české historie. Asi se nemůžeme divit, že toto čtvrtstoletí harmonie si dodnes spojujeme se spoustou naprosto neuvěřitelných legend a tajuplných pověstí. Byla by škoda se o nich alespoň krátce nezmínit.

Kdykoli se v televizi vysílá staříčká pohádka Císařův pekař a Pekařův císař s Janem Werichem v hlavní roli, málokdo si ji nechá ujít. Slavné filmové hlášky dávno zlidověly a nás nepřestává fascinovat doba, do níž je romantický příběh zasazen. Protiváhou lehce bláznivého panovníka jsou různí podivínští badatelé a vložení darmožrouti, kteří bez uzardění parazitují na hojnosti královského dvora. Pokud bychom chtěli zapátrat v historických faktech, našli bychom jistě několik jmen, nad nimiž ovšem vysoko ční postava šarlatánského magistra Edwarda Kellyho. Životní příběh tohoto alchymistického mága a okultisty by vydal na samostatnou knihu. Do Prahy přišel roku 1584 z Anglie v doprovodu slovutného matematika, astronoma a geografa Johna Dee, na jehož vědeckém kreditu dlouho úspěšně parazitoval. Typického podvodníka bychom si představovali jako prohnaného hlupáka, skutečnost však v případě Kellyho byla velmi odlišná. Byl poměrně vzdělaný a mimořádně schopný, dnes bychom řekli úspěšný manažer. Svou charismatickou vizáží démonického černokněžníka dokázal působit velmi přesvědčivě. Jeho skutečné činy v průběhu staletí překryl nános